

I den Forbindelse vil jeg gerne overfor det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, der, saaledes som det ganske vist er almindeligt i Venstrekredse, hævder, at den Vej, som Venstre hidtil er gaaet, i alt Fald indtil vi kom ind paa Importreguleringens Vej, var en Vej, der ikke fordyrede Forbruget, sige, at jeg skønner ikke rettere, end at dette i Virkeligheden er Ord uden rigtig Mening. Givet er det, at naar der gaar mange Penge ud af Statskassen, maa Følgen deraf være — naar vi skal have Balance, og det er jo Venstre og de Konservative enige om, at vi skal have —, at disse Penge maa ind igen paa en eller anden Maade. Vi har ment, at den naturligeste Vej i visse Situationer vilde være den, at gaa den indirekte Beskatnings Vej, Venstre maa jo ogsaa til en vis Grad gaa denne Vej, men har vel i sine Overvejelser ment, at det ikke var nødvendigt at gaa videre her. Men selv om det ikke var saa, maatte vi dog gaa de direkte Skatters Vej, og de direkte Skatter betyder i Virkeligheden ogsaa et uhyre Tryk paa Erhvervslevet. At bilde sig ind, at dette, at man gaar den direkte Beskatnings Vej, saa afgjort intet betyder erhvervsmæssigt set i Retning af at fordyre Tilværelsen, er fuldkommen urigtigt. Det er klart, at hvor det gælder Forhold, hvor den udenlandske Konkurrence ikke spiller ind, maa man i Erhvervene regne med den Skat, man skal betale; det fører fornuftigvis med sig, at Varerne akkurat lige saa godt af denne Grund kan blive dyrere, som de kan blive det, fordi man har en Beskyttelse af den ene eller den anden Art.

Den højtærede Finansminister sagde i Forbindelse med de finansielle Betragtninger, han fremsatte, at det var lidt uretfærdigt at regne med § 26 som en Ugiftsparagraf i almindelig Forstand, og det er naturligvis ogsaa rigtigt. Men det rent faktiske er jo, at den allervæsentligste Del af de Penge, som gives ud paa § 26, og som figurerer som en Forøgelse af Formuen for Staten, hvad jo kan se meget pænt ud paa Papiret, i al Almindelighed ingen Indtægt giver senere for Staten; og naar Forholdet er dette, synes det mig afgjort rimeligt, at man tager Pengene paa Driften. Det tror jeg, man vilde gøre i en privat Virksomhed, og jeg mener, at det i og for sig ogsaa er nødvendigt i Statsdriften, naar Forholdet er som her antydet. Til en vis Grad maatte man jo dog ogsaa, naar man ikke vil tage Hensyn til § 26 som Driftsparagraf, kræve, at der foretoges Afskrivninger paa de Aktiver, Staten har. Men det finder kun Sted i meget

ringe Grad. Som sagt, skulde der være nogen rigtig Begrundelse for at betragte § 26 som en virkelig Formueforøgelsespargraf, maatte man baade kunne vente, at de paa denne Maade udgivne Penge gav Indtægter, og paa den anden Side maatte man have Afskrivninger paa de Ting, som i Virkeligheden bør nedskrives.

Jeg kan ikke se rettere, end at den højtærede Finansministers Udtalelser i Virkeligheden gav mig Ret i, at man maa vente Underskud. Hvor stor dette Underskud vil blive — jeg har skønnet, det vil ligge mellem 40 og 50 Mill. Kr. —, er fornuftigvis noget, der staar hen i det usikre. Jeg har med en vis Grad af Tilfredshed — nogen særlig Tilfredshed kan der aldrig være ved, at nogen slutter sig til den Opfattelse, at en Virksomhed vil give Underskud — bemærket, at det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen er saa nogenlunde enig i, at det sandsynligste er, at der vil blive et Underskud. Samtidig beærede det ærede Medlem mig med den Opgave gennem min Virksomhed i Finansudvalget at skaffe disse Penge ved Besparelser. Nu har jeg for længst, længe før jeg kom ind i Finansudvalget, erklæret, at i Henseende til Besparelser tror jeg ikke, man kan naa saa overmaade meget videre, end man er naaet; det er altsaa ikke en ny Opfattelse, jeg har paa dette Punkt. Det hænder ellers ikke saa sjældent, at man gaar ind i en eller anden Virksomhed i sikker Forventning om — en Forventning, som navnlig er til Stede, før man kommer derind —, at naar man blot kommer til, saa skal man nok lave det meget bedre. Jeg er i den lykkelige Situation at have garderet mig mod, at nogen med Rette kan vente det af mig. Det er en Opgave, som jeg vil tro er uløselig.

Og hvorfor er den uløselig? Fordi de allerfleste af Udgiftposterne i Virkeligheden ligger nogenlunde fast. Udgiftposterne paa Statens Budget, som i øvrigt efter min Opfattelse kunde anskueliggøres paa en langt mere overskuelig Maade, end det nu sker, kan deles i 4 Hovedafdelinger. Der er først de med Statslaanene forbundne Renter og Afdrag, hvis Beløb vel nu ligger et Sted mellem 60 og 70 Mill. Kr. Dernæst er der Militærudgifterne, hvorfra jeg nok ved, man fra anden Side mener, at Besparelserne skal komme, som i Kraft af Partiet Venstres og det konservative Folkepartis Samarbejde er sat til 50 Mill. Kr. Saa kommer den meget store Udgift: Lønninger. Den har paa et vist Tidspunkt været oppe paa omtrent 300 Mill. Kr., men dels paa Grund af de